

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Stanisław Zabłocki

w sprawie **M. C.**

skazanego za przestępstwo określone w art. 244 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 19 września 2019 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego, delegowanego do Sądu Apelacyjnego w (...), z dnia 18 lipca 2019 r., II AKa (...),

o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:

**na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 466 § 1 k.p.k.
zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.**

UZASADNIENIE

Skazany M. C. wniósł w dniu 18 kwietnia 2019 r. (data złożenia pisma w administracji zakładu karnego) osobiście sporządzone pismo procesowe, zatytułowane „kasacja”, od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 lutego 2019 r., II AKa (...), jednocześnie „wypowiadając” wyznaczonemu w sprawie obrońcy z urzędu upoważnienie do obrony z powodu, jak to określił, „zatargu i kolizji” oraz wnosząc o wyznaczenie mu nowego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji (k. 2143-2172 oraz 2174 i 2177, t. XI). Zarządzeniem z dnia 14 maja 2019 r. (k. 2180, t. XI) skazanemu wyznaczony został z urzędu kolejny obrońca, który – stosownie do art. 84 § 3 k.p.k. – powinien był

sporządzić i podpisać kasację albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do jej wniesienia.

Obrońca z urzędu skazanego M. C., adw. M. Z., po zapoznaniu się z aktami sprawy i rozmowie ze skazanym, pismem zatytułowanym „opinia”, złożonym w dniu 4 czerwca 2019 r. (data nadania, k. 2189 - 2190, t. XI), poinformował Sąd Apelacyjny w (...), że nie stwierdził podstaw do wniesienia kasacji.

Pismem z dnia 6 czerwca 2019 r. SSR del. do SA R. P. poinformował skazanego o złożonej przez jego obrońcę z urzędu opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji oraz wskazał, że o ile skazany nie zgadza się ze stanowiskiem obrońcy z urzędu, może ustanowić dowolnego obrońcę z wyboru w celu sporządzenia kasacji i pouczył skazanego, że 30-dniowy termin do wniesienia kasacji przez ewentualnie ustanowionego obrońcę z wyboru biegnie od daty zawiadomienia skazanego o złożeniu powyższej opinii (k. 2191, t. XI). Pismo to skazany odebrał w dniu 10 czerwca 2019 r. (k. 2197, t. XI).

Skazany, pismem z dnia 11 czerwca 2019 r., złożonym w administracji zakładu karnego w dniu 14 czerwca 2019 r., a które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w (...) w dniu 21 czerwca 2019 r., wniósł, aby jego własne pismo kasacyjne zostało przesłane do obrońcy z wyboru, a to do adw. P. F. , aby – jak to określił skazany - „...nie skracać mu terminu płynącego 30-dniowego do wniesienia kasacji” (k. 2199-2200, t. XI). Treści te zostały przez skazanego ponowione w piśmie z daty 17 czerwca 2019 r., złożonym w administracji zakładu karnego w dniu 18 czerwca 20189 r. (k. 2201 - 2202, t. XI). Pismem z dnia 4 lipca 2019 r. poinformowano skazanego, że po udzieleniu przez niego pełnomocnictwa do sporządzenia i podpisania kasacji, obrońca z wyboru będzie miał wgląd do akt (k. 2203, t. XI).

Wobec tego, że nie wpłynęła kasacja, sporządzona i podpisana przez adwokata z wyboru, ustanowionego przez skazanego M. C., w dniu 18 lipca 2019 r. upoważniony sędzia wydał zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, wskazując w jego uzasadnieniu, że z uwagi na opinię obrońcy z urzędu skazanego o braku podstaw do wniesienia kasacji i nieuzupełnienie braku osobistej kasacji skazanego w postaci sporządzenia jej i podpisania przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru, przyjęcie „kasacji” sporządzonej osobiście

przez M. C. nie było możliwe. (k. 2206 t. XI). Należy dodać, że ani do upływu terminu do wniesienia kasacji, ani także i po tym terminie, do Sądu Apelacyjnego w (...) nie zgłosił się adwokat, na którego wskazywał w swych pismach skazany jako na obrońcę rzekomo ustanowionego z wyboru. Adwokat ten nie przesłał także do Sądu informacji o ustanowieniu go obrońcą w sprawie, nie mówiąc już o złożeniu pełnomocnictwa do obrony, udzielonego mu przez skazanego.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł skazany, zarzucając naruszenie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 EKPCz, polegające – zdaniem skarżącego – na wydaniu zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji bez uprzedniego wezwania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego, to jest do wezwania go, aby kasacja została sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru. Podnosząc te zarzuty, skazany wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w (...) w celu dokonania czynności określonych w art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 526 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne i nie mogło prowadzić do zmiany albo uchylenia zaskarżonego zarządzenia. Jak już wskazano w części wstępnej niniejszego uzasadnienia, skazany złożył w tej sprawie osobiście sporządzoną kasację wraz z wnioskiem o ustanowienie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji. Obrońca taki został skazanemu wyznaczony i po analizie akt sprawy oraz rozmowie ze skazanym złożył w sądzie pismo, oświadczając, że nie widzi podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o czym poinformowano skazanego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia: z dnia 18 listopada 2009 r., II KZ 54/09, OSNKW 2010, z. 1, poz. 9, z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KZ 34/13, LEX nr 1324339 i z dnia 28 marca 2017 r., III KZ 15/17, LEX nr 2258030) wyrażany był pogląd, że z uwagi na konieczność zagwarantowania skazanym, którym ustanowiono obrońców z urzędu w celu ewentualnego sporządzenia i wniesienia kasacji, równych praw w dostępie do skargi kasacyjnej, wymagane jest, aby w wypadku gdy obrońca z urzędu nie stwierdzi podstaw do sporządzenia i wniesienia tej skargi, poinformować

skazanego o takim stanowisku obrońcy i pouczyć skazanego, że przysługuje mu możliwość wniesienia kasacji sporządzonej przez adwokata z wyboru w terminie 30 dni (art. 524 zd. 1 k.p.k.), liczonych od dnia następnego po dniu, w którym poinformowano skazanego o oświadczeniu obrońcy z urzędu (art. 16 § 2 k.p.k.). W sytuacji, gdy skazany złożył osobiście sporządzoną kasację jeszcze przed wyznaczeniem mu obrońcy w urzędzie albo przed złożeniem przez takiego obrońcę opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji, pismo informujące o treści takiej opinii oraz o 30-dniowym terminie do sporządzenia i podpisania kasacji przez obrońcę ustanowionego z wyboru, biegnącym od daty doręczenia tego pisma, powinno być traktowane właśnie jako wezwanie do usunięcia braków formalnych osobiście sporządzonego środka zaskarżenia, tyle tylko, że z innym - niż liczący dni siedem, a wskazany w art. 120 § 2 k.p.k. - terminem 30-dniowym, który ma urzeczywistnić prawo skazanego do wniesienia kasacji w terminie określonym w art. 524 § 1 k.p.k. (por. np. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 6 do art. 526). Nie jest więc wymagane, aby po upływie tak wskazanego 30-dniowego terminu do skazanego było kierowane kolejne, odrębne wezwanie do usunięcia braku formalnego kasacji przez sporządzenie i podpisanie jej przez adwokata lub radcę prawnego w terminie 7 dni.

Skoro pismo informujące skazanego o treści opinii obrońcy z urzędu oraz o „nowym” (tym razem biegnącym nie dla wyznaczonego obrońcy z urzędu, ale dla obrońcy ewentualnie ustanowionego przez skazanego) 30-dniowym terminie do wniesienia kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę z wyboru, zostało przez M. C. odebrane w dniu 10 czerwca 2019 r., zatem termin do wniesienia kasacji upływał z końcem dnia 10 lipca 2019 r. Z uwagi na to, że do tego dnia nie została wniesiona kasacja skazanego sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego, prawidłowo odmówiono przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez skazanego. W tym wypadku nie doszło zatem do obrazy art. 120 § 2 k.p.k.

Jedynie na marginesie wypada zauważyć, iż skazany nie dostrzega tego, że prezentowany przezeń pogląd byłby dla niego niekorzystny, prowadziłby bowiem do wniosku, że ustanowiony przez skazanego obrońca z wyboru miałby na sporządzenie i wniesienie kasacji jedynie 7, a nie 30 dni, licząc od dnia

10 czerwca 2019 r. To właśnie przyjęcie takiego sposobu procedowania mogłoby prowadzić do naruszenia art. 6 ust. 1 EKPCz.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

I.n